

Misijas ziņas

2022. gada 4.ceturksnis

Saturs

Rast cerību / 1.oktobris
TV zvaigznes ikdiena / 8.oktobris
Trīs svarīgas sastāvdaļas / 15.oktobris
Apzagts, tomēr svētīts / 22.oktobris
Lūgšanas, augu stādi un pandēmija / 29.oktobris
No komas līdz Kristum / 5.novembris
Solomons, kurš vēlējas pārmainīt pasauli / 12.novembris
Bailes vairs neatgriezīsies / 19.novembris
Jūrnieks dodas mājās / 26.novembris
Te es esmu! Sūti mani! / 3.decembris
Dieva aicināts / 10.decembris
Sievas lūgšanas / 17.decembris
Gūstniecībā / 24.decembris
Ietekmīgais sulu bārs / 31.decembris, 13. sabats

* * *

Dārgie sabatskolu vadītāji!

Šajā ceturksnī mēs pievērsīsimies Dienvidu - Klusā okeāna divīzijai, kura vada Septītās dienas adventistu darbu ASV Samoā, Austrālijā, Kuka Salās, Fidži, Franču Polinēzijā, Kiribati, Nauru Republikā, Jaunkaledonijā, Jaunzēlandē, Niue, Papua – Jaungvinejā, Pitkērna salās, Samoa, Zālamana Salās, Tokelau, Tongā, Tuvalu, Vanuatu, kā arī Volisa un Futuna salās.

Šajā reģionā, kurā mīt 40,5 miljoni iedzīvotāju, tajā skaitā 518016 adventisti, Dievs dara pārsteidzošus darbus. Šeit adventistu īpatsvars ir viens uz katriem 70 iedzīvotājiem. Šis rādītājs pirms trīs gadiem bija viens uz 78 iedzīvotājiem, tātad adventistu īpatsvars ir palielinājies.

Šajā ceturksnī Dienvidu - Klusā okeāna divīzijā tiks īstenoti 2 projekti. Viens no tiem ir *Hope Channel* televīzijas un *Hope FM* radio pārraižu nodrošināšana Papua – Jaungvinejā. Otrs projekts paredz videomateriāla izveidošanu bērniem ar nosaukumu „*King's Kids Discipleship Series*”, kurš tiks izplatīts visā pasaulē. Tiks radīti pieci cikli, kuri katrs sastāvēs no 13 sērijām. Šī darba pamatā būs stāsti un temati no Elēnas Vaitas grāmatām „Ceļš pie Kristus”, „Laikmetu ilgas”, „Kristus līdzības”, „Patriarhi un pravieši”, „Apustuļu darbi” un „Lielā cīņa”.

Dienvidu - Klusā okeāna divīzija pēdējo reizi Trīspadsmitā sabata ziedojumus saņēma 2019. gada 3.ceturksnī, un par šiem līdzekļiem tika īstenoti trīs projekti. Pirmais bija „Izglābt 10 000 kāju pirkstus”, pasākumi veselīga dzīvesveida popularizēšanai, lai novērstu kāju pirkstu amputācijas, pie kurām nereti noved diabēts.

Otrais projekts paredzēja *Hope Channel* televīzijas un radio pārraižu nodrošināšanu Tongā. Trešais projekts bija animācijas filmu izveidošana bērniem vecumā no 8 līdz 12 gadiem Austrālijā, kuras stāsta par Daniēla un viņa draugu piedzīvojumiem.

Dienvīdu - Klusā okeāna divīzija par prioritāti ir izvirzījusi *Hope Channel* darbības uzsākšanu, par to liecina projekts, kurš 2019. gadā tika īstenots Tongā un šajā gadā Papua – Jaungvinejā. Daļa no 2016. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem tika novirzīti *Hope Channel* darbībai Jaunzēlandē. Un šī projekta ietekme vēl šodien ir jūtama ne tikai Jaunzēlandē, bet arī visā pasaulē. Par to liecina arī šajās misijas ziņās lasāmie raksti.

Jūs varat lejupielādēt PDF formāta failus no Dienvīdu - Klusā okeāna divīzijas, kur atrodami dažādi fakti un aktivitāšu atspoguļojumi. Tie atrodami bit.ly/spd-2022. Sekojiet mums arī *Feisbukā* - facebook.com/missionquarterlies.

Jauniešu un pieaugušo misijas ziņas PDF formātā varat sameklēt bit.ly/adultmission un bit.ly/childrensmisson. Misijas darba videomateriāli ir pieejami bit.ly/missionspotlight.

Paldies jums par to, ka mudināt savus draudzes locekļus koncentrēties misijas darbam!

Redaktors *Andrew McChesney*

Iespējas

Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi Dienvīdu - Klusā okeāna divīzijai palīdzēs

- nodrošināt *Hope Channel* televīzijas un *Hope FM* radio pārraides Papua – Jaungvinejā
- izveidot piecus filmu ciklus ar 13 sērijām katrā, kuras paredzētas bērniem un tiks pārraidītas televīzijā. Šo filmu pamatā būs stāsti un temati no E.Vaitas darbiem.

Rast cerību

1.oktobris
Kristija

Jaunzēlande

Kristija uzauga ģimenē, kurā netika praktizēta neviena no reliģijām. Būdam pusaudze, viņa bieži vien sev jautāja: “Kāda ir dzīves jēga?” Meitene sprieda, ka, ja patiesi cilvēkam ir jādzīvo tikai viena dzīve, tad labākais, ko varētu darīt, ir ēst, dzert un priecāties. Tomēr arī tāda dzīve Kristijai šķita bezjēdzīga.

Kādu vasaru Kristija uzsāka mācīties angļu valodu. Pasniedzējs bija no ASV un bija ieguvis doktora grādu teoloģijā. Pirmās nodarbības sākumā, kad notika iepazīšanās, viņš pastāstīja par satiksmes negadījumu, kurā viņu brīnumaini bija pasargājis Dievs. Lai arī pasniedzēja automašīna bija pilnīgi sadauzīta, tomēr viņš bija jutis, ka viņu bija pasargājusi kāda varena aizsargsiena. Šis brīnumainais stāsts uz Kristiju bija atstājis lielu iespaidu, un pēc šīs nodarbības viņa to nekavējoties līdzdalīja saviem vecākiem.

Pagāja desmit gadi. Kad Kristija brīvlaikā devās uz Kanādu, viņa atkal iedomājās par Dievu. Blakus viesnīcai Vankūverā, kurā viņa bija apmetusies, atradās dievnams. Kristija redzēja, ka pie dievnama ieejas stāvēja vīrietis un lasīja rakstu, kura nosaukums bija „Atpakaļ uz mājām.” Vēlāk viņa dievnamam gāja garām vēlreiz un redzēja, ka šis vīrietis joprojām stāvēja un lasīja šo lapiņu. Tajā dienā pūta spēcīgs vējš, un Kristija prātoja, kādēļ šis cilvēks šādos laika apstākļos vēl joprojām atradās šeit. Šis skats, kurā vīrietis stāv stiprā vējā un lasa lapiņu, Kristijas prātā kavējās vairākus mēnešus. Viņa nodomāja, ka acīmredzot šajā kristīgajā ticībā ir kas īpašs.

Kristija atgriezās mājās un uzsāka pēcdiploma studijas. Viņu pārsteidza pasniedzēja dāvana viņai un pārējiem studentiem – tā bija garīga satura grāmata. Kiti bija iepriecināti, jo tā atbildēja uz vairākiem viņu interesējošiem jautājumiem par dzīves jēgu. Kristija pasniedzējam e-pastā uzrakstīja pateicību un darīja zināmu, ka vēlētos ar Jēzu iepazīties tuvāk. Pasniedzējs Kristiju iepazīstināja ar savu kolēģi, kura savās mājās vadīja ticīgo sanāksmes. Kristija šeit jutās mīlēta un pieņemta un sāka Bībeli lasīt katru dienu. Pēc kāda laika viņa savu sirdi nodeva Dievam.

Kristija apmeklēja daudzus dievnamus un dievkalpojumus, taču juta, ka viņas attiecības ar Dievu tomēr nebija tādas, kādas viņa vēlējās.

Pagāja divi gadi, un Kristija ceļojuma laikā uz Jaunzēlandi televizorā noskatījās *Hope Channel* pārraidi. Atgriezusies mājās, viņa *You Tube* kanālā sameklēja sabatskolas materiālus.

Kristija iesāka skatīties sabatskolas raidījumus un nespēja no tiem atrauties. *Hope Channel* pārraižu skatīšanās bija Kristijas dienas laimīgākie brīži. Dažu mēnešu laikā viņa noskatījās trīs gadu sabatskolas raidījumus, visu, kas uz to brīdi bija pieejams. Nodarbību dalībnieki Bībeles patiesības atklāja viegli saprotamā valodā. Kristijai arī patika, ka viņi smaidīja.

Kristijai pamazām izveidojās skaidrāks priekšstats par Dievu. Viņa saprata, ka Dievs ir žēlastības pārpilns un dedzīgi vēlas, lai ļaudis atgrieztos pie Viņa un izglābtos. Dievs vienmēr vēlas piedot. Pirmoreiz dzīvē Kristija juta, ka viņas attiecības ar Dievu kļūst pilnvērtīgākas. Viņa nolēma pievienoties Septītās dienas adventistu draudzei un tikt kristīta pagremdējot.

„Pateicos Dievam par *Hope Channel* sabatskolas ienākšanu manā dzīvē, kura sekmēja manu garīgo izaugsmi,” viņa sacīja. „Tagad es vēlos visu savu dzīvi nodot Jēzum un dzīvot dzīvi, kura pagodinātu Dievu. Tā ir patiesā dzīves jēga.”

Paldies jums par jūsu 2016. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēja *Hope Channel* kanālam kļūt par bezmaksas kanālu, kurš kļuva skatāms visā Jaunzēlandē. Tā kā šos raidījumus varēja skatīties plašs skatītāju loks, tos vēroja arī Kristija, kura 2016. gadā ieradās Jaunzēlandē. Jūsu šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs *Hope Channel* televīzijai un *Hope FM Radio* nest cerību Papua – Jaungvinejas iedzīvotājiem.

Misijas ziņas

- Publikācijas, kuras Jaunzēlandes iedzīvotāji saņēma no saviem draugiem un radniekiem ASV, interesi par Septītās dienas adventistu mācībām radīja jau 1874. gadā.
- 1885. gadā S.N.Haskels, ASV adventistu vadītājs, Oklendā ieradās no Austrālijas un ieradās pansionātā pie Edvarda Hares un viņa sievas, kuri kļuva par pirmajiem jaunatgrieztajiem

Jaunzēlandes iedzīvotājiem. Pēc četrus nedēļu ilgām nodarbībām nelielā Oklendā ticīgo grupa sāka ievērot nedēļas septīto dienu.

TV zvaigznes ikdiens

8.oktobris

Gramijs un Nikija

Jaunzēlande

Gramijs negaidīti kļuva par TV zvaigzni *Hope Channel* kanālā Jaunzēlandē.

Kad Gramijs ieradās anonīmo alkoholiķu sanāksmē, viņš uzreiz tika atpazīts. „Pagājušajā vakarā es jūs redzēju pa televizoru!” iesaucās kāda sieviete.

Visi grupas 26 dalībnieki ar interesi vēroja Gramiju.

Viņš tika uzaicināts uz šo sanākumi, lai līdzdalītu savu dzīves stāstu. Bet, kad viņš ieradās sanāksmē, viņš īsti nezināja, kā iesākt savu stāstījumu. Sieviete, kura bija viņu atpazinusī, ar savu rīcību viņam bija devusi kādu ideju. Gramijs grupai pastāstīja, kā viņš nokļuva TV ekrānā. Tas notika tādēļ, ka viņš bija alkoholiķis, kuru izglāba Kristus žēlastība. Un visi grupas dalībnieki uzzināja par *Hope Channel* televīziju, kura ir pieejama katram Jaunzēlandes iedzīvotājam.

Gramijs saviem klausītājiem pastāstīja, ka līdz 10 gadu ilgam alkoholisma periodam, kurš izjauca viņa laulību, viņu bija novedis darbaholisms. Taču tad ar Dieva palīdzību Gramijs atrada Jēzus žēlastību un pārtrauca dzert. Gramijs apprecējās otro reizi un savu sievu Nikiju iepazīstināja ar Septītās dienas adventistu draudzi. Tagad Nikija ir vietējās adventistu draudzes vadītāja.

Gramijs dedzīgi vēlējās palīdzēt šiem ļaudīm, kuri apmeklēja anonīmo alkoholiķu sanāksmes.

„Es jau daudzus gadus neizjūtu vēlmi iedzert un vēlos vēsti par cerību un atveseļošanos nodot apkārtējiem,” viņš sacīja.

Gramijs mīl Dievu un palīdz anonīmajiem alkoholiķiem. „Es cenšos visu, ko esmu iemācījies savā kristīgajā dzīvē, pielietot darbā ar anonīmajiem alkoholiķiem, kā arī to, ko esmu pieredzējis darbā ar alkoholiķiem, cenšos pielietot savā kristīgajā dzīvē,” viņš sacīja. „Es patiesi esmu svētīts, jo mēs esam izveidojuši ticīgo mājas grupu, un tas ir tiešām svarīgi gan man, gan Nikijai. Tur es varu dalīties ar pieredzi, kuru esmu guvis darbā ar atkarībā nonākušajiem.”

Kad Gramijs savu dzīves stāstu līdzdala anonīmajiem alkoholiķiem, šīs grupas dalībnieki ātri iepazīst kristietību. Tas pārsteidz daudzus, īpaši ateistus un agnostiķus.

„Vai tu esi reliģisks cilvēks?” viņi bieži jautā.

„Nē,” Gramijs tad atbild.

„Vai tu ej uz dievnamu?”

„Jā.”

„Uz kuru dievnamu tu ej?”

„Tā ir Septītās dienas adventistu draudze.”

Bieži vien cilvēki nepazīst adventistus un neko nezina par septītās dienas ievērošanu. Tad Gramijs viņiem izskaidro septītās dienas svarīgumu un pastāsta, ka ir kristietis katru dienu.

„Tā kā mēs dievkalpojamos pulcējamies sestdienās, es esmu septītās dienas kristietis,” Gramijs saka.

Laiku pa laikam Gramija draudzes locekļi, kuri cīnās ar alkoholismu, vēršas pēc palīdzības pie diviem ārstiem, kuri arī ir piederīgi šai draudzei. Gramijs šos atkarībā nonākušos iepazīstina ar anonīmo alkoholiķu biedrību.

Gramijs viņiem ne tikai izstāsta savu dzīves pieredzi, bet arī uzklausa viņus. Viņš ar šiem ļaudīm sadraudzējas, pavada laiku kopīgās maltītēs un pārrunās. Gramijam patīk šis darbs. Kad viņš pārnāk mājās, viņam patīk sievietei stāstīt par to. Tad viņš parasti saka: „Tu pat neticēsi, ko Dievs šodien ir paveicis!”

Paldies jums par jūsu 2016. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēja *Hope Channel* raidījumiem būt bez maksas pieejamiem ikvienā Jaunzēlandes mājsaimniecībā. Šī ceturksņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs *Hope Channel* un *Hope FM Radio* ienākt Papua – Jaungvinejā.

Daži fakti

- No visiem Jaunzēlandes iedzīvotājiem 15% sastāda maori.
- Lai arī Jaunzēlande ir aptuveni tikpat liela kā Japāna, tās iedzīvotāju skaits sasniedz tikai nedaudz vairāk par 4 miljoniem, tādējādi ierindojot to starp vismazāk apdzīvotajām vietām pasaulē.
- 1893. gadā Jaunzēlande kļuva par pirmo valsti, kurā sievietēm tika piešķirtas vēlēšanu tiesības.
- Maoru valodā vārds „Jaunzēlande” nozīmē „garā, baltā mākoņa zeme.”

Trīs svarīgas sastāvdaļas

15.oktobris

Kliftons Glasgovs

Jaunzēlande

Lai evaņģelizācijas sanāksmes Jaunzēlandē vairotu garīgo spēku, tām ir nepieciešamas trīs sastāvdaļas – lūgšanas, visu draudzes locekļu iesaistīšanās un TV kanāls *Hope Channel*.

Draudzes locekļi piecu mēnešu garumā ik dienas pulksten sešos no rīta pulcējās kopīgās lūgšanās. Viņi lūdza Dievu pēc Svētā Gara izliešanās sanāksmju laikā. Tika organizētas 4,5 nedēļas ilgas sanāksmes. Ticīgie uz tām uzaicināja savus radus un draugus.

Pārsteidzošākā no šo sanāksmju sastāvdaļām bija televīzijas *Hope Channel* kalpošana. Šis kanāls 2016. gadā saņēma Trīspadsmitā sabata ziedojumus.

„Draudzes locekļi uzaicināja savu ģimeņu locekļus un draugus, tajā lielāko ļaužu daļu piesaistīja *Hope Channel*,” sacīja Kliftons Glasgovs, kurš palīdzēja organizēt sanāksmes 15 vietās ap Jaunzēlandes lielāko pilsētu Oklendū.

Šo sanāksmju rezultātā tika kristīti 200 cilvēki. Tālāk sekos četrus cilvēku stāstījumi.

Treisija

Treisija, 30 gadus veca, vientuļa 5 bērnu māte, cīnījās ar atkarībām no apreibinošām vielām. Viņas māte, kura pirms vairākiem gadiem apmeklēja adventistu dievkalpojumus, ieteica Treisijai skatīties *Hope Channel* raidījumus.

Treisija skatījās šīs pārraides, kurās tika stāstīts par Jēzu, un Gars sāka uzrunāt viņas sirdi. Drīz vien viņa kopā ar savu māti sāka iet uz dievnamu.

Treisija piedalījās Bībeles izpētes nodarbībās un atbrīvojās no narkotiku lietošanas. Tagad viņa ir kristīta un studē, lai kļūtu par vidusskolas skolotāju.

„Viņa ir ļoti pozitīvs cilvēks,” Kliftons sacīja. „Kad viņa ar prieku sāk runāt par Dievu, jūs Treisijā varat ieraudzīt Kungu. Tādos brīžos šķiet, ka Kungs ir klātesošs.”

Ouvens un Tīna

Ouvens, pensionārs un Oklendā Vaiheke salas pašvaldības pārstāvis, un viņa sieva Tīna par adventes vēsti uzzināja no *Hope Channel* un citiem vietējo adventistu TV kanāliem. Viņi šo pārraižu saturu ierakstīja kompaktdiskos un izplatīja visā salā. Viņi arī lūdza Dievu, lai tiktu pie sava dievnama un meklēja piemērotu zemes īpašumu. Abi prātoja, kāds būtu Kunga plāns.

Kad draudzes vadītāji sāka plānot evaņģelizācijas sanāksmes Oklendā, Ouvens aktīvi meklēja piemērotas telpas un risināja loģistikas jautājumus.

Ik vakaru ieradās apmēram 30 cilvēki, no kuriem lielākā daļa nebija adventisti. Ouvens un Tīna tika kristīti jaunizveidotajā Vaihekes draudzē un kļuva pirmie tās locekļi. Draudze pulcējās ēkā, kura piederēja citas denominācijas draudzei.

Šī salas draudze ir viena no divām, kuras tika izveidotas evaņģelizācijas sanāksmju rezultātā.

Hīts un Simona

Hīts, cīņu mākslu eksperts, kurš reiz bija trenējis armijas specvienības, kopā ar savu sievu Simonu sāka skatīties *Hope Channel* pārraides. Par šo TV kanālu viņš uzzināja celtniecības uzņēmumā no sava darba biedra, kurš bija adventists.

Hope Channel pārraides uz Hītu un Simonu atstāja dziļu iespaidu, un viņi vēlējās ar Jēzu izveidot tuvas attiecības. Abi sāka apmeklēt sabata dievkalpojumus un pēc tam arī evaņģelizācijas sanāksmes. Šo sanāksmju laikā viņi tika kristīti.

Audreja un Dons

Audreja un Dons ir laulāts pāris jau labi gadus. Pārskatot TV kanālus, viņu uzmanību piesaistīja *Hope Channel* pārraides. Viņus pārsteidza tas, cik cieši adventisti sekoja Bībeles mācībām. Viņu draudzē bija manāmas jūtamas novirzes no Bībeles principiem. Un viņi izlēma iepazīt Septītās dienas adventistu draudzi.

Dons un Audreja sāka apmeklēt vietējo adventistu dievnamu. Kad iesākās evaņģelizācijas sanāksmes, viņi izlēma kļūt par šīs draudzes locekļiem. Viņi iedrošināja savas pieaugušās meitas, kuras dzīvoja gan Jaunzēlandē, gan arī Francijā, arī iet uz adventistu dievnamiem.

Dons, kurš jau gandrīz ir sasniedzis 80 gadu vecumu, aktīvi aicina ļaudis skatīties *Hope Channel* raidījumus. Slimnīcās un citās sabiedriskās vietās viņš izplata draudzes izdotas brošūras.

„*Hope Channel* ir kļuvis par evaņģēlija pasludināšanas neatņemamu sastāvdaļu,” sacīja Kliftons. „Tas nodrošina lielisku platformu brīnišķīgās Jēzus vēsts pasludināšanai visai pasaulei, kurai cerība ir ļoti nepieciešama.”

Paldies jums par jūsu 2016. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri *Hope Channel* kanālam palīdzēja kļūt pieejamam bez maksas ikvienai Jaunzēlandes māsaiņniecībai. Jūsu šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs šim televīzijas kanālam un *Hope FM Radio* stacijai ienākt arī Papua – Jaungvinejā.

Apzagts, tomēr svētīts

22.oktobris
Ričards

Jaunzēlande

Jaunzēlandē, Fangarejā, valsts ziemeļu daļā, kāds astoņdesmit vienu gadu vecs vīrs pievienojās Septītās dienas adventistu draudzei un tad tika apzagts. Tomēr šis negadījums ne tikai stiprināja viņa ticību, bet arī deva iespēju par Jēzu liecināt viņa apzadzējiem.

Šis stāsts iesākās kādu vakaru, kad Ričarda mājās ielauzās trīs pusaudži.

Kad viens no iebrucējiem gāja cauri Ričarda guļamistabai, lai atvērtu ārdurvis pārējiem diviem, Ričards gulēja cieši iemidzis. Parasti Ričarda miegs bija trausls, un viņš atmodās pie vismazākā trokšņa. Taču tajā naktī viņš gulēja cieši iemidzis. Divi 16 gadus vecie un viens 14 gadus vecais zēns izdemolēja Ričarda māju. Kad viņš pamodās, devās uz vannas istabu un atgriezās savā gultā, zēni viņam daudz uzmanības nepievērsa. Ričards zēnus pat nepamanīja. Atgriezies gultā, viņš ātri atkal iemiga. Zēni iegāja Ričarda garāžā, ielēca viņa automašīnā un, riepām kaucot, aizbrauca.

Trokšņus bija dzirdējis Ričarda kaimiņš un steidzās pārbaudīt, vai viss ir kārtībā. Kaimiņš piekļāuvēja pie Ričarda durvīm. Neviens neatbildēja. Kaimiņš kļāuvēja vēlreiz. Beidzot Ričards pamodās.

„Vai tu zini, ka tava mašīna ir nozagta?” kaimiņš jautāja.

Kad Ričards aizgāja uz savu tukšo garāžu, apbēdinājuma vietā viņu pārņēma atvieglojuma sajūta. Viņš bija pateicīgs Dievam par to, ka ar viņu nebija noticis kas ļāunāks.

Pēc minūtēm divdesmit ieradās policija. Viņi bija atraduši Ričarda auto ar tajā atstātajām atslēgām. Tad ar snifersuņu palīdzību tika atrasti zēni, kuri atradās mājā apmēram 2 kilometrus no Ričarda dzīvesvietas. Policija Ričardam atdeva nozagtās mantas – planšetdatoru, skuvekli un maka saturu.

Ar to šis stāsts tomēr nebeidzās.

Ričards ar trīs zagļiem tikās trīs reizes, jo to paredzēja viņiem piespriestais sods. Viņš iepazinās ar šo jauniešu dzīves stāstiem un bija pārsteigts, ka uz sanāksmēm ne reizi neieradās viņu vecāki. Izrādījās, ka zēni dzīvoja pie vecvecākiem vai krustmātes. Visi zēni Rīcārdam atvainojās un bija redzams, ka no augstprātības viņos nebija ne miņas. Rīcārdam bija aizkustināts.

Viņš sacīja: „Tas ir jūsu pirmais pārkāpums. Man tas, protams, nav patīkami, tomēr es uz jums ļāunu prātu neturu. Es jums piedodu un ceru, ka jūs no šī gadījuma gūsiet mācību. Es no jums nevēlos nekādu atlīdzību.”

Zēni centās labot savas kļūdas. Viens no viņiem no Rīcārdam mājas priekšā atrodosās ietves notīrīja pelējumu un sūnas. Viņš arī bija izcepis kūku un to pasniedza Rīcārdam.

Kādu dienu pie Ričarda ieradās policists un iedeva viņam aploksni ar desmit piecdesmit dolāru banknotēm, kuru vērtība bija aptuveni 360 ASV dolāri.

„Es nevēlos nekādu atlīdzību,” Ričards sacīja policistam.

Policists paskaidroja, ka šī nauda ir no zēna, kurš bija Ričardu apskāvis, un no viņa vectēva. Tā bija dāvana, kuru sauca *koha*, un kuru pasniedza saskaņā ar Jaunzēlandes maoru tradīcijām.

Ričards uzrakstīja ļoti garu vēstuli, kurā pateicās vectēvam par ieguldījumu zēna audzināšanas darbā.

Pēc trijām tikšanās reizēm ar cietušo zēni vairs neizdarīja nekādus pārkāpumus, un viņu noziegumi no policijas ierakstiem tika svītroti.

Ričards, kurš neilgi pirms apzagšanas bija pievienojies Tikipungas adventistu draudzei, sacīja, ka šis negadījums viņa ticību bija tikai stiprinājis. Ričards teica, ka tas, ka ielaušanās laikā viņš nav pamodies, ir brīnums. Kopš pirms diviem gadiem viņš bija pārcietis sirdslēkmi, viņa sirds bija novājināta. Viņš pastāstīja: „Parasti es pamostos pie ikviena vismazākā trokšņa. Dzīvoju viens un man ir pāri astoņdesmit. Nevaru noliegt, ka Dievs tur bija klāt visā Savā godībā un mīlestībā. Ja es tonakt būtu kādu ieraudzījis, tas būtu varējis mani pārlietu nobiedēt.”

Ričards arī sacīja, ka viņš svētīts, jo viņam tika dota iespēja kontaktēties ar zēniem un viņus iedrošināt.

„Kungs to bija brīnišķīgi paveicis,” Ričards sacīja. „Kopš tā laika es savā kristīgajā izaugsmē esmu piedzīvojis strauju augšupeju.”

Paldies jums par jūsu šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri Jaunzēlandes, kā arī visa Dienvidu – Klusā okeāna divīzijas, zēniem un meitenēm palīdzēs tuvāk iepazīt Jēzu. Šim nolūkam ir izveidotas animācijas filmas pēc E.Vaitas grāmatu „Ceļš pie Kristus”, „Laikmetu ilgas” un „Lielā cīņa” motīviem.

Lūgšanas, augu stādi un pandēmija

29.oktobris

Emmija

Austrālija

Kad sākās Covid-19 pandēmija un Melburnā, Austrālijā, viņas vīram viņa darbavietā tika samazināts darba laiks, Emmijai draudēja bezpajumtnieces liktenis.

Tomēr viņi pārāk nesatraucās. Viņa ar vīru Jonatanu nesen tika kristīti un pievienojās Septītās dienas adventistu draudzei. Emmija sāka lūgt Dievu pēc darba, lai varētu atbalstīt Jonatanu un viņu trīs dēlus.

Darba meklējumos Emmijai nācās sastapties ar vairākiem izaicinājumiem. Viņai nebija autovadītājas tiesības, un darba tirgū valdīja asa konkurence. Kad viņa devās uz pirmo darba devēja interviju, Emmija līdzī paņēma draudzeni, un beigu beigās darba devējs darbu piedāvāja viņai.

„Neuztraucies,” mierināja Jonatans. „Ja tu šo darbu nedabūji, tātad tas nebija Dieva prāts, tas nebija tev piemērots.”

Emmija turpināja lūgt. Prieku viņa atrada augu audzēšanā. Viņa ar tiem uzņēma selfijus, ievietoja *Feisbukā* un pievienojās stādu audzētāju grupai.

Kādu dienu viņu iedvesmoja videoklips, kuru bija ievietojusi kāda stādu audzētava. „Es vēlētos strādāt kopā ar jums,” viņa rakstīja. „Man patiesi patīk sukulenti (*augi, kuru atsevišķas daļas ir biežākas un tuklākas nekā parastajiem augiem*).

„Kur tu dzīvo?” sekoja atbilde.

Kad Emmija darīja zināmu savu dzīvesvietu, viņai tika piedāvāts piezvanīt stādu audzētavas direktoram.

Direktors Emmijas zvanu jau gaidīja. „Vai jūs vēlētos tikties ar mani šodien pulksten 16:30 stādu audzētavā,” viņš jautāja.

Emmija nekavējoties izmantoja šo iespēju. „Protams,” viņa sacīja. Viņa bija ļoti priecīga, jo audzētava atradās no viņas mājām pastaigas attālumā. Emmija tomēr vēlējās, lai piepildītos Dieva griba. „Kungs, ja šis darbs nav man piemērots, tad, lūdzu, iejaucies,” viņa lūdza.

Emmija nevēlējās lieki kavēties un no mājām izgāja pusdivos. Audzētavā viņa ieradās pēc pusstundas, daudz ātrāk par norunāto laiku. Kamēr Emmija gaidīja, viņa centās slēpties krūmos, jo nevēlējās būt pamanāma.

Tomēr audzētavas direktors viņu ātri vien ieraudzīja. „Vai jūs esat Emmija?” viņš jautāja.

Kad Emmija piekrītoši pamāja, direktors viņu ieaicināja savā ofisā un pastāstīja par audzētavas darbību. Tad viņš Emmiju iepazīstināja ar visiem darbiniekiem un izrādīja audzētavu. Redzot, ka darba meklētāja bija entuziasma pārpilna, direktors ar viņu noslēdza pilnas slodzes darba līgumu.

Emmija bija pārsteigta – Dievs viņas *Feisbuka* komentāru bija izlietojis darba iegūšanai pavisam tuvu mājām, pie tam vēl pandēmijas laikā. Tagad viņas ģimene spēja saglabāt savu māju.

Emmija drīz vien apguva visus audzētavas darbus un varēja aizvietot ikvienu darbinieku. Viņai patika šo darbu dažādība. Emmija interesējās par sukulentu pavairošanas iespējām, jo vēlējās šos augus audzēt arī mājās. Ar vadības atļauju viņa sāka spraudņus nest mājās un sāka audzēt savu augu kolekciju. Emmijai strādājot, laiks paskrēja vēja spārniem. Dievs bija uzticīgs un atbildēja uz viņas lūgšanām.

Taču algas dienā Emmija apmuls, jo tajā piektdienā naudu saņēma visi darbinieki, izņemot viņu. Viņai tika paskaidrots, ka tas tādēļ, ka viņa bija augu spraudņus paņēmusi līdzīgi uz mājām.

Emmija tam nespēja noticēt, jo viņa taču to bija darījusi ar priekšniecības atļauju. Par iespējamo algas samazinājumu neviens viņu brīdinājis nebija.

Kad Emmija pārnāca mājās, viņas vīrs Jonatans iedrošināja viņu šo jautājumu uzticēt Dievam.

„Neraizējies,” viņš sacīja. „Mums par to ir jālūdz.”

Un viņi to darīja visu nedēļas nogali.

Pirmdienas rītā Emmiju gaidīja patīkams pārsteigums. Kad viņa ieradās darbā un vēl pat nebija neko jautājusi par algas izmaksu, pie viņas pienāca direktora sieva un pasniedza viņai jauku kūku un sirsnīgi atvainojās. Viņa paskaidroja, ka ir noticis liels pārpratums un ka Emmija saņems algu pilnā apmērā.

Emmijas sirdi pildīja atvieglojums un prieks. Dievs vēlreiz bija atbildējis uz viņas lūgšanām. Un tā, pašā pandēmijas vidū Emmija un viņas ģimene spēja uzturēt savu māju.

Paldies jums par to, ka plānojat pienest dāsnus Trīspadsmitā sabata ziedojumus, kuri palīdzēs to cerību, kuru ir iemantojusi Emmija, izplatīt visā Austrālijā un Dienvidu – Klusā okeāna divīzijā.

Misijas ziņas

- 1885. gadā pirmie misionāri Austrālijā ieradās no ASV, tie bija Stīvens N.Haskels, Džons O. Korliss un Mendels C.Izraēls ar ģimenēm, izdevējs Henrijs Skots un Viljams Arnolds. Pirmā Austrālijas Septītās dienas adventistu draudze ar 28 ticīgajiem bija izveidota pirmās evaņģelizācijas sanāksmju sērijas laikā, kura noslēdzās 1886. gada 10. janvārī, Melburnas priekšpilsētā *North Fitzroy*.

No komas līdz Kristum

5.novembris

Pīters

Austrālija

Kad Pīters bija 7 gadus vecs, viņu notrieca automašīna, kad viņš mājupceļā šķērsoja gājēju pāreju pie savas skolas, Austrālijā. Trieciena spēks zēnu aizmeta vairāk nekā 50 metrus, un viņš piezemējās uz muguras. Turpmākos 6 mēnešus viņš pavadīja komā.

Kamēr Pīters gulēja komā, viņa vecmāmiņa, būdama norūpējusies par viņa izglābšanos, parūpējās, lai viņš tiktu kristīts. Sekojot savai reliģiskajai tradīcijai, priesteris aplēja bezsamaņā gulējošo zēnu ar ūdeni.

Kad Pīters atguva samaņu, kļuva skaidrs, ka autoavārija bija ietekmējusi viņa prāta spējas. Pamatprasmes, tādas kā ēšana un tualetes lietošana, viņam bija jāmacās no jauna. Viņam grūti bija arī lasīt un saprast cilvēku sacīto.

Par spīti visiem izaicinājumiem Pīters bija spējīgs sekmīgi aizvadīt turpmākos 8 mācību gadus. Šajā laikā Pītera vecmāmiņa viņu reizēm paņēma līdzī uz dievnamu.

Pīteram dievnamā patika. Viņš sajuta, ka Dievs ir viņā radījis izsalkumu pret Viņu. Un Pīters uzsāka garīgu ceļojumu, lai šo izsalkumu remdētu.

Kad Pīters kļuva 16 gadus vecs, viņš mātei lūdza atļauju uz dievnamu iet biežāk, ne tikai dažreiz kopā ar vecmāmiņu. Māte tam piekrita, un Pīters savas vecmāmiņas dievnamu apmeklēja 5 reizes nedēļas nogalē – reizi sestdienas vakarā, trīs reizes svētdienas rītā un reizi svētdienas vakarā.

Nākošās desmitgades laikā Pīters apmeklēja daudzus dievnamus un dievkalpojumus. Viņš apprecējās, un drīz vien kļuva par divu meitu tēvu. Pīters strādāja par mēbeļu galdnieku. Reiz no kāda sava klienta, kurš bija adventists, viņš uzzināja par Septītās dienas adventistu draudzi.

Laiks gāja, un Pīters uz dzīvi pārcēlās mājā Brisbenas priekšpilsētā, kurā atradās adventistu dievnams. Katru dienu, kad Pīters devās uz dzelzceļa staciju, viņš noraudzījās uz šo dievnamu un nodomāja, ka vajadzētu palūkoties, kā dievkalpojumus rīko šeit. Un reiz sabata rītā, kad Pīters redzēja, ka pie dievnama piestāj automašīnas, viņš nolēma aiziet.

Draudzes locekļi Pīteru uzņēma ļoti draudzīgi. Viņš tika uzaicināts pievienoties sabatskolas klasei. Tā Pīters ieguva jaunus draugus. Pēc dievkalpojuma kāds pat piedāvāja Pīteru aizvest mājās.

Pīters šeit ieradās arī nākošajā sabatā un tad vēl nākošajā.

„Redzēju, ka šīs draudzes locekļi bija draudzīgi un gādīgi,” viņš sacīja. „Tā bija viena no lietām, kura mani piesaistīja šai draudzei.”

Pīters kopīgi ar draudzes mācītāju studēja Bībeli. Lasot Svētos Rakstus, Pīters juta, ka viņa garīgais izsalkums tiek remdēts. Pirmo reizi mūžā visu vajadzīgo viņš bija atradis Jēzū. Un Pīters izlēma savu sirdi nodot Jēzum kristībā pagremdējot. Savas pirmās kristības laikā viņš bija atradies komā, un nezināja, kas ar viņu notiek. Tagad viņš vēlējās tikt kristīts pēc savas gribas.

Vienā no 2021. gada sabata dienām Kabulturas Septītās dienas adventistu draudzes locekļi, kad viņu draugs Pīters izkāpa no kristību ūdens, izplūda spontānos aplausos. Viņa garīgais ceļojums bija skaisti noslēdzies un bija iesācies brīnišķas, jaunas dzīves posms.

Jēzus sacīja, ka tie, kuri izsalkuši pēc taisnības, tiks paēdināti: „Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti,” Mat.5:6.

Paldies jums, ka plānojat pienest bagātīgus Trīspadsmitā sabata ziedojumus, kuri palīdzēs to prieku, kuru Pīters ir atradis Jēzū, izplatīt visā Austrālijā un Dienvidu – Klusā okeāna divīzijas teritorijā.

Daži fakti

- Austrālija vienlaicīgi ir gan lielākā pasaules sala, gan arī mazākais kontinents. Lielākā Austrālijas daļa ir tuksnesis. Vārds „Austrālija” nāk no latīņu vārda „australis”, kurš nozīmē „dienvidu.”
- Austrālijas aborigēni kontinentā ieradās pirms gadu tūkstošiem. Iespējams, ka viņi no Āzijas ieradās pa sauszemes tiltiem, jo tad jūras līmenis bija zemāks.
- Austrālijā zeltu sāka iegūt 1851. gadā. Līdzīgi kā Kalifornijā 1849. gadā, arī šeit radās „zelta drudzis”, kā rezultātā kontinentā ieradās tūkstošiem imigrantu. Līdz 1859. gadam šeit bija izveidojušās 6 atsevišķas kolonijas, bet 1901. gadā tās pievienojās Austrālijas federācijai.
- Viena no Austrālijas ikoniskākajām vietām ir Uluru jeb Eiersa klints – dabīgs iezis, kurš vietējiem iedzīvotājiem ir liels svētums. Tā augstums sasniedz 335m, tas atrodas līdzenā tuksnesī un ir viens no lielākajiem akmeņiem pasaulē.

Solomons, kurš vēlējās pārmainīt pasauli

12.novembris

Solomons

Papua – Jaungvineja

Solomons uzskatīja, ka Bībeli pārzināja visai labi. Viņš bija Papua – Jaungvinejas iedzīvotājs. Solomons klausījās sava ciemata draudzes mācītāja lasījumus no Bībeles. Viņš ticēja Dievam debesīs, par kuru stāsta Bībele. Taču pats Bībeli studējis viņš nebija.

Kādu dienu kalnainajā ciematā parādījās Septītās dienas adventistu misionārs un Solomonam parādīja baltu grāmatu, kuras nosaukums bija „Pasaules pārmainītāju Bībele.”

„Es esmu atnācis, lai jūsu ciemata ļaudīm līdzdalītu Dieva Vārdu,” viņš sacīja.

Solomons priecājās, ka viņš varēja iegādāties Bībeli. Viņu ieinteresēja tās nosaukums – „Pasaules pārmainītāju Bībele.” Viņš prātoja, ko nozīmēja pasaules pārmainīšana. Solomons sāka rūpīgi pētīt Bībeli. Tas bija tulkojums *New Living*

Translation. Viņš pamanīja, ka šis teksts bija viegli lasāms, un tas viņu iepriecināja. Solomons, tāpat kā daudzi citi divdesmitgadīgie ciema iedzīvotāji, joprojām mācījās skolā.

Misionārs redzēja Solomona interesi un uzaicināja viņu pievienoties Bībeles studiju grupai. „Mēs lasīsim par Jēzu,” viņš sacīja. „Bībeles studija ilgs 15 līdz 20 minūtes.”

Pirmajā sanāksmē misionārs uzaicināja Solomonu un pārējos grupas dalībniekus atvērt Marka evaņģēlija 1. nodaļu. Pirms viņi sāka lasīt, misionārs lūdza Dievu. „Dārgais Dievs, lūdzu vadi mūsu nodarbību. Pateicos Tev,” viņš sacīja.

Pēc lūgšanas misionārs uzaicināja Solomonu sākt lasīt. Viņš izlasīja par Jāni kristītāju, sludinātāju, kurš tērpās kamieļu spalvas drēbēs, ēda kameņu medu un Jordānā kristīja Jēzu. Kad Solomons beidza lasīt, misionārs palūdza šo pašu stāstu izlasīt citam grupas dalībniekam. Pēc tam misionārs aicināja kādu, lai tas atstāstītu šo stāstu, neskatoties Bībelē, un aicināja to apspriest. „Kas no tā, ko jūs dzirdējāt, jums šķita jauns?” misionārs jautāja.

Pēc diskusijas grupas dalībniekiem bija jāatbild, kas viņus bija pārsteidzis un ko viņi nebija sapratuši. Tad misionārs jautāja, vai šajā stāstā klātesošie ir pamanījuši kādu informāciju, kas attiektos uz viņu dzīvi un kurai viņi varētu paklausīt. Kāds sacīja, ka svarīgi ir tikt kristītam, jo šajā stāstā tika kristīts Jēzus.

Kad Bībeles studijas beidzās, misionārs jautāja: „Ko jūs šajā nedēļā no šī stāsta varētu kādam līdzdalīt?” Pēc tam viņš teica lūgšanu: „Dārgais Dievs, paldies par Tavu Vārdu. Palīdzi mums Tev sekot. Āmen.”

Solomonam patika Bībeles studijas. Viņš jūta, ka uz Jēzu viņš bija palūkojies no cita skatu punkta.

Solomons Bībeles studijas apmeklēja veselu gadu, un viņa mīlestība pret Jēzu tikai pieauga. Katra nodarbība notika pēc noteiktas kārtības. Grupa nodarbību uzsāka ar īsu lūgšanu. Tad divi dalībnieki izlasīja vienu un to pašu Bībeles stāstu, bet trešais izstāstīja to ar saviem vārdiem. Sekoja misionāra jautājums, vai klātesošie no šī stāsta ir iemācījušies ko jaunu un vai ir visu sapratuši. Viņš arī jautāja, ko viņi no dzirdētā var pielietot savās dzīvēs un aicināja šo stāstu nedēļas laikā kādam līdzdalīt. Beidzot misionārs vai arī kāds no dalībniekiem nodarbību noslēdza ar lūgšanu.

Solomons uzzināja, ka misionārs seko Bībeles studiju programmai *Discovery Bible Reading*, kura izstrādāta Dienvidu – Klusā okeāna divīzijā. Viņš arī noskaidroja, ka viņa jaunā, baltā Bībele bija paredzēta divīzijas programmā, saskaņā ar kuru jauniešiem bija jāsaņem 200 000 Bībeles. Viņš uzzināja arī Bībeles nosaukuma nozīmi. Pasaules pārmainītājs bija Jēzus māceklis, kurš vēlas dzīvot kā māceklis un darīt par mācekļiem citus.

Pēc Bībeles studijām Solomons nolēma, ka arī viņš vēlas būt pasaules pārmainītājs. Viņš sekoja Jēzus piemēram, par kuru rakstīts Marka evaņģēlija 1.nodaļā, un tika kristīts.

Patreiz Solomons ir 26 gadus vecs desmitās klases skolēns, kurš vada jaunu cilvēku grupu, kura savā ciematā veido adventistu draudzi. Viņš arī ir misionārs un savu „Pasaules pārmainītāju Bībeli” lieto, lai pasniegtu Bībeles stundas savas ģimenes locekļiem un citiem ciemata iedzīvotājiem.

„Tagad, kad esmu adventists, mana lielākā vēlēšanās ir, lai Dieva draudzei pievienotos aizvien vairāk cilvēku,” viņš sacīja.

Paldies jums par jūsu ziedojumiem misijas darbam, kuri palīdzēs evaņģēlija vēsti pasludināt gan Papua – Jaungvinejā, gan arī visā Dienvidu – Klusā okeāna divīzijā.

Bailes vairs neatgriezīsies

19.novembris
Džeks

Papua – Jaungvineja

Džeks ir *Baimankanem* cilts loceklis. Cik vien viņš spēj atcerēties, vienmēr viņa cilts ļaudis Dživaka provincē ir dzīvojuši bailēs un atstumtībā.

Tagad provincē lietas ir kaut cik uzlabojušās. Šī province atrodas valsts centrā, un tā ir jauka vieta dzīvošanai. Šeit, ļoti auglīgā ielejā, plūst gara un strauja upe, kura apmierina galvenās iedzīvotāju vajadzības. Augsvērtīgā augsne nodrošina lieliskas ražas, galvenokārt tiek audzēta tēja un kafijas pupiņas.

Tomēr Džeka cilts iedzīvotājiem dzīve ir īpaši smaga. Daudzu viņa radu un draugu dzīves apstākļi ir ļoti cietuši no nebeidzamas naida un vardarbību virknes, strīdiem par tiesībām uz zemi un citiem valsts iekšējiem konfliktiem.

Tā kā starp valsts pārvaldi un cilti bija radies nikns strīds, valsts cilts iedzīvotājiem nenodrošināja pat pamatpakalpojumus. Neviens nesaņēma medicīnisko aprūpi, bērni negāja uz skolu. Policija nerūpējās par likumības un kārtības ievērošanu. Ceļi netika pienācīgi uzturēti un kļuva gandrīz neizbraucami.

Dzīve šādos apstākļos Džekam un pārējiem viņa cilts iedzīvotājiem tagad bija ikdiena. Viņi dzīvoja baiļu nomākti un atstumti.

Taču tad apkārtnē ieradās Septītās dienas adventistu grupa, kura darbojās, īstenojot projektu *Total Member Involvement*. Šī projekta mērķis bija mudināt ikvienu draudzes locekli vadīt kādu cilvēku pie Jēzus.

Ieradās adventistu draudžu locekļi un cilts iedzīvotāju vidū sāka vadīt Bībeles nodarbības. Bībeles studijas sagatavoja ceļu evaņģelizācijas sanāksmēm. Kad Džeks un viņa apkārtējie lasīja Bībeli, savstarpējās apsūdzības tika noliktas malā, un ļaudis savas sirdis nodeva Jēzum kristībā. Lai samierinātu reiz karojošos klanus, adventisti noorganizēja īpašu miera ceremoniju.

Džeku šāds rezultāts pārsteidza. Viņš sacīja: „Es pateicos vietējai Septītās dienas adventistu draudzei par sekmīgo, nedēļu ilgo, evaņģelizācijas sanāksmju sēriju, sabata kristībām un spilgto miera ceremoniju, kura aizkustināja daudzas sirdis. Mātes un māsas, kuras stāvēja līdzās saviem vīriem, brāļiem un dēliem, raudāja prieka asaras. Šī ceremonija noteikti ieies mūsu cilts vēsturē.”

Džeks aicina savus ļaudis, līdzīgi kā apustulis Pāvils, pagātni atstāt malā un raudzīties uz priekšu ar cerību. Viņš sacīja: „Nobeigumā es vēlētos izteikt savai tautai aicinājumu: Mainīsim savas dzīves un visi kopā atjaunosim mieru un veidosim normālu sabiedrību. Tāpat kā Pāvils, es esmu vissliktākais no grēciniekiem, tomēr Dievs mani pārmaina, un tagad es ar nepacietību gaidu, kad varu iet Viņa norādītajā virzienā.”

Džeks var sacīt kopā ar Pāvilu: „Kaut gan iepriekš biju zaimotājs, vajātājs un varmāka, tomēr es esmu apžēlots, jo es nezinādams esmu darījis to neticībā, bet pāri mēram bija mūsu Kunga žēlastība ar ticību un mīlestību, kas sakņojas Kristū Jēzū.

Tas ir patiess un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. Es esmu pirmais viņu starpā, bet tāpēc es esmu atradis apžēlošanu, lai īpaši manī Kristus Jēzus parādītu visu savu lēnprātību par priekšzīmi tiem, kas turpmāk, paļaudamies uz Viņu, iegūs mūžīgu dzīvību. Bet pasaules mūžu valdniekam, neiznīcīgam, neredzamam vienīgajam Dievam lai ir gods un slava mūžu mūžos. Āmen,” 1.Tim.1:13-17.

Jūsu šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi palīdzēs Papua – Jaungvinejā ienākt *Hope Channel* televīzijas un *Hope FM Radio* pārraidēm. Tas ļaus visas valsts iedzīvotājiem uzzināt par Jēzus kalpošanas darbu un gūt mieru un cerību. Paldies jums, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus.

Misijas ziņas

- 1907. gadā Septimus un Edīte Keri, pasniedzēji Buresalas skolā Fidži, tika izvēlēti adventistu darba uzsākšanai Papua. Viņi par palīgu sev līdzī paņēma studentu Benisimani. Viņi ieradās Portmorsbijā 1908. gada jūnijā. Septimus ar zirgu devās uz Sogeri plato uz ziemeļiem no Portmorsbijas, kur klimats bija vēsāks un augsne auglīgāka. Viņš noorganizēja 60 hektāru zemes iegādi no vietējiem iedzīvotājiem, lai to varētu iznomāt ilgtermiņā. Šis darījums tika pabeigts 1909. gadā, īpašums ar nosaukumu Bisitabu atradās 1600 pēdu augstumā virs jūras līmeņa.

Jūrnieks dodas mājās

26.novembris

Barijs

Tuvalu

Krustmāte, Septītās dienas adventiste, kura dzīvojā mazā rifu salā Tuvalu Klusā okeāna vidū, katru sabatu uz dievnamu ņēma līdzī Bariju. Bet svētdienās Barija tēvs un māte dēlu veda uz savu dievnamu.

Tuvalu apdzīvo maza tautiņa, aptuveni 11 000 iedzīvotāju. Viņi mīt 9 mazās saliņās, kuras atrodas starp Austrāliju un Havaju salām, un to platība ir tikai 26 kvadrātkilometri.

Tuvalu ir raksturīga paraža, ka bērni ir jāaudzina mātes jaunākajai mātai. Tāpēc pēc Barija dzimšanas viņu audzināja viņas krustmāte Pena.

Pena ļoti mīlēja Bariju un izturējās pret viņu kā pret savu dēlu. Katru sabatu viņa Bariju veda uz Niutao Septītās dienas adventistu dievnamu. Tas šajā salā bija vienīgais adventistu dievnams.

Tas, ka Barijs devās uz adventistu dievnamu, viņa māti nesatrauca. Tāpat kā viņas māsa, arī viņa bija kristīta adventistu draudzes locekle. Tomēr Barija tēvs piederēja citai kristiešu denominācijai. Un tā Barijs sabatos devās uz adventistu dievnamu, bet svētdienās – līdzī vecākiem uz viņu draudzi.

Kad Barijs sasniedza pusaudža gadus, viņš izlēma doties uz jūrskolu un kļuva par jūrnieku. Tā kā sala atradās okeāna vidū, daudzi salas iedzīvotāji bija jūrnieki. Barijs strādāja un sūtīja mājās naudu savas ģimenes atbalstīšanai. Jūrnieka gaitas viņš turpināja arī pēc apprecēšanās.

Tā kā Barijs bija uzaudzis, apmeklējot dievkalpojumus divās draudzēs, viņš bija neziņā, kādu nostāju Dieva pielūgsmē pieņemt. Barija sieva Taufua piederēja viņa tēva draudzei. Tā kā Barija dzīve bija saistīta ar jūru, tad viņš dievnamu apmeklēt

nevarēja, un viņa dzīve kļuva haotiska. Barijs nokļuva alkohola un tabakas atkarībā. Kad viņš mājās aizvadīja atvaļinājumu un pārvietojās ar motociklu valsts galvaspilsētā Funafuti, viņa alkoholisms noveda viņu pie trīs nopietniem satiksmes negadījumiem. Katrā no šīm reizēm Barijs pārsniedza pieļaujamo ātrumu un bezsamaņā, asinīm noplūdis, tika vests uz valsts vienīgo slimnīcu.

Laika pavadīšana ar ģimeni Barijam lielu prieku nesagādāja. Viņa sieva Taufua bija valdības ierēdne, arī viņa pēc vīra klātbūtnes īpaši netiecās. Un arī viņu četri bērni mājas dzīvē prieku neguva. Uz kopīgām lūgšanām ģimene sanāca visai reti.

Ģimeni satricināja pēkšņa slimība. Vecākā meita Liena saslima ar cūciņu un bija stiedzami jānogādā Fidži slimnīcā. Barijs un Taufua savu 14 gadus veco meitu pavadīja divarpus stundas ilgā lidojumā uz Fidži.

Slimnīcā Barijs pirno reizi pēdējo gadu laikā sāka nopietni domāt par Dievu. Viņš atcerējās, kā viņa krustmāte reiz viņu veda uz adventistu dievnamu. Un viņš sāka lūgt Dievu.

Liena atveseļojās.

Kad viņi atgriezās Tuvalu, Barijs jūrnieka darbu pameta. Viņš vēlējās atbrīvoties no vecās dzīves un sātana kārdinājumiem un sākt jaunu dzīvi kopā ar Dievu. Barijs sāka kopā ar sievu un Lienu katru sabata pēcpusdienu adventistu dievnamā studēt Bībeli. Sabata rītos viņš ar ģimeni Dievu pielūdza dievnamā. Viņu vēlēšanās izziņāt Bībeles patiesības pieauga, un viņi iesaistījās arī citos draudzes rīkotos pasākumos.

2021. gadā Barijs, viņa sieva un vecākā meita sekoja Jēzus piemēram un tika kristīti pagremdējot. Barijs un Liena tika kristīti aprīlī Funafuti Septītās dienas adventistu dievnamā, bet Taufua – pēc diviem mēnešiem jūnijā.

Tagad, kad visa ģimene kopīgi pielūdz Dievu, mājās valda prieks. Laimīgi ir visi četri bērni. Taufua atkal ar prieku laiku pavada kopā ar vīru. Un arī Barijam prieku sagādā visas ģimenes, kā arī Dieva, klātbūtne.

Paldies jums par jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēs sagatavot animācijas filmas bērniem, kurām par pamatu ņemti E.Vaitas darbi „Ceļš pie Kristus”, „Laikmetu ilgas”, „Lielā cīņa”, kā arī citi. Šīs filmas bērniem tiks izplatītas ar *Hope Channel* un interneta starpniecību gan Tuvalu, gan Dienvidu – Klusā okeāna divīzijā, gan visā pasaulē. Paldies, ka plānojat pienest bagātīgus Trīspadsmitā sabata ziedojumus.

Te es esmu! Sūti mani!

3.decembris

Asiata

Samoa

Asiata, trīs pieaugušu bērnu tēvs un trīs mazbērnu vectēvs, kad ieradās uz darba interviju ADRA birojā Samoa galvaspilsētā Apiā, nezināja, ko nozīmē šis saīsinājums no 4 burtiem – ADRA. Tomēr viņš zināja, ka viņam ir ļoti nepieciešams darbs, lai atbalstītu savu ģimeni.

Darba intervijas laikā ADRA's direktore paskaidroja, ka šis saīsinājums nozīmē *Adventist Development and Relief Agency*. Viņa paskaidroja, ka vēlas pieņemt darbā kādu, kurš palīdzētu vietējiem iedzīvotājiem sagatavoties cikloniem un citām dabas katastrofām.

Asiatam patika šī doma, ka būtu savai ģimenei un kaimiņiem jāpalīdz sagatavoties cikloniem. Ik pēc pāris gadiem Samoa cieta no neželīgu ciklonu postījumiem, tie iznīcināja mājas, izskaloja ceļus, radīja elektrības padeves traucējumus un apdraudēja cilvēku dzīvības. Viņš bija piemērots šim kopienas koordinatora darbam. Lai arī Asiata bija tikai nesen atgriezies Samoa no Austrālijas, viņš vietējā sabiedrībā bija dziļi iesakņojies. Asiata ģimene bija izveidojusi ciema draudzi, un viņš bija viens no tās vadītājiem.

Asiata tika pieņemts darbā ADRA.

Taču, kad Asiata gatavojās uzsākt darbu, viņš nonāca kādas dilemmas priekšā. ADRA's vadītājs vēlējās, lai Asiata darbu uzsāktu tajā pat dienā, kad viņam bija paredzēts eksāmens, lai kvalificētos sludinātāja darbam savā reliģiskajā konfesijā. Asiata patiesi vēlējās strādāt. Viņam tiešām bija nepieciešama nauda. Taču viņš arī vēlējās nokārtot eksāmenu. Viņš mīlēja Dievu. Un Asiata šo problēmu izsacīja ADRA vadītājam.

„Labi,” sacīja direktors. „Kārtojiet eksāmenu. Darbā varēsiet ierasties nākošajā pirmdienā.”

Asiata izjuta lielu atvieglojumu. Viņš novērtēja direktora pretimnākšanu un cieņu pret viņa ticību. Viņš nokārtoja savu sludinātāja eksāmenu un darbā ieradās nākošajā pirmdienā.

Pagāja vairāki mēneši, un Asiata uzzināja, ka Septītās dienas adventistu draudze Samoa aizvadīs īpašas sanāksmes. No Austrālijas atlidos evaņģēlists un sludinās lielā konferenču centrā. Sanāksmes tikšot translētas tiešraidē adventistu dievnamos visā Samoa. Asiata saņēma uzaicinājumu ierasties uz galvenajām sanāksmēm konferenču centrā.

Asiata uzaicināja savu sievu, divus pieaugušos bērnus, vedeklu, kā arī citus ciema iedzīvotājus, un viņi piekrita. Asiata apsēdās pirmajā rindā, gandrīz pie paša paaugstinājuma, un šo vietu ieņēma visās 14 vakara sanāksmēs.

Asiata cēlās kājās pēc katra sludinātāja uzaicinājuma. Kad evaņģēlists jautāja, kuri vēlas tikt kristīti, piecēlās arī Asiata. Viņam pievienojās viņa sieva, viņu divi pieaugušie bērni un vedekla. Viņi visi tika kristīti sanāksmju pēdējā sabatā.

Pagāja trīs gadi, un 2020. gada beigās Samoa tika rīkota vēl viena divu nedēļu ilga sanāksmju sērija. Runātājs bija Samoa adventistu draudzes prezidents. Viņš Asiatam palūdza katras sanāksmes sākumā 15 minūtes laika atvēlēt veselības jautājumiem velītām prezentācijām. Asiatam bija iespēja mācīt klausītājiem, kā veselīgs dzīvesveids var palīdzēt izvairīties no diabēta. Cukura diabēts ir izplatīta slimība, kuras rezultātā daudziem Samoa iedzīvotājiem tiek veikta kāju pirkstu amputācija.

Asiata uz sanāksmēm uzaicināja savus kaimiņus. Katru dienu pēc darba, visus 14 vakarus, viņš savā automašīnā uzņēma kaimiņus un veda viņus uz sanāksmēm. Seši no viņiem tika kristīti.

Tad 2021. gadā Septītās dienas adventistu draudze sarīkoja nākošo pasākumu sēriju, un arī šoreiz Asiata uzaicināja savus kaimiņus. Kristīti tika divi no viņiem.

Asiata bija ļoti laimīgs. „Es ticu, ka uz ADRA mani vadīja Dievs,” viņš sacīja. „Dievs iedeva man šo darbu un atvēra logu, lai es varētu garīgi pilnveidoties.”

Asiata ir īpaši iemīļojis Jes.6:8, kurā sacīts: „Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: "Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?" Tad es atbildēju: "Redzi, es esmu še, sūti mani!"

Paldies jums par jūsu Trīspadsmītā sabata ziedojumiem, kurus pienesāt pirms 3 gadiem un kuri palīdzēja īstenot programmu „Izglābt 10 000 kāju pirkstus.” Tas bija pasākums, kura mērķis bija ar veselīga dzīvesveida popularizēšanu novērst kāju pirkstu amputāciju diabēta dēļ. Šis projekts tika īstenots gan Samoa, gan citās Dienvidu – Klusā okeāna divīzijas valstīs.

Daži fakti

- Samoa ūdeņos mīt daudz vaļu, delfīnu un cūkdelfīnu. Valstī sastopamas 82 putnu sugas, no kurām 10 ir vietējās, 5 ir tikušas ievestas no ārzemēm, bet 23 sugas ir sastopamas reti. Septiņu putnu sugu pastāvēšana ir apdraudēta.

Dieva aicināts

10.decembris

Franks

Vanuatu

Franks uzauga kā lutināts zēns Klusā okeāna dienvidu daļas valstī Vanuatu.

Franks bija vienīgais dēls sava tēva otrajā laulībā, viņš bija savu vecāku mīlulis, gluži kā Jāzeps savam tēvam Jēkabam no Bībeles stāsta. Un, tāpat kā šajā stāstā par Jāzepu, brāļu greizsirdība radīja problēmas attiecībās ar vecākajiem pusbrāļiem no tēva pirmās laulības.

Savās mājās Franks jutās nelaimīgs, taču prieku rada mācībās Aore Adventistu akadēmijā. Tur viņš ieguva daudz draugu un ar prieku apmeklēja sabata dievkalpojumus.

Kad Franks mācījās vidusskolā, viņš saslima un tika aizvests uz slimnīcu. Viņa vecāki, satraukušies par viņa dzīvību, izlēma pēc atveseļošanās viņu paturēt mājās. Ar to arī Franka izglītošanās beidzās. Vidusskolu viņš tā arī nepabeidza.

Franks kļuva par tādu pat zēnu, kā citi viņa ciemā. Lai dabūtu darbu, viņam nepieciešamo iemaņu nebija. Kad tēvs nomira, viņa vecākais pusbrālis mantoja visu īpašumu, un Frankam no tā netika nekas. Frankam šķita, ka viņa dzīvei vairs nav nekādas jēgas.

Viena no lietām, kura Frankam patika mācību laikā adventistu akadēmijā, bija galdniecība. Viņš bija iemācījies izgatavot mēbeles. Tagad viņš atcerējās iegūto pieredzi un sāka iztiku pelnīt ar nelielu mēbeļu un mazu mājiņu izgatavošanu.

Pagāja gadi, un Franks apprecējās, un viņa ģimenē parādījās bērni.

Franks pārstāja nodarboties ar galdniecību un paļāvā tikai uz savas mātes un sievasmātes atbalstu. Viņš ar sievu pastāvīgi strīdējās, sieva viņam lika meklēt darbu, lai varētu nodrošināt savus bērnus.

Šķita, ka izejas nav.

Kādu nakti, kad Franku māca izmisums, viņš noslīga uz ceļiem un lūdza Dievam palīdzību.

„Lūdzu, dod man iespēju sevi pierādīt,” viņš lūdza Dievu.

Pēc neilga laika vecākais pusbrālis Kens Frenkam piedāvāja galdnieka darbu kokosriekstu un kakao audzētavā. Franks pateicās Dievam par šo darbu. Savas iemaņas galdniecībā viņš uzreiz lika lietā un remontēja saimniecības ēkas.

Vēlāk viņu par apkopes darbinieku darbā pieņēma konservu fabrika. Priekšniecība pamanīja Frenka prasmes galdniecībā, un, kad konservu fabrika bankrotēja, tās priekšnieks uzsāka savu mēbeļu ražošanas un celtniecības biznesu un Frenku pieņēma darbā.

Frenkam klājās labi, un viņš par Dievu vairs nedomāja. Viņš aizmirsa, ka reiz bija izmisīgi lūdzis pēc darba.

Tā tas turpinājās līdz kādai dienai.

Sapnī Frenks redzēja, ka viņa vecmāmiņa viņam darīja zināmu vēstījumu no Dieva. Viņa solīja, ka viņš kļūs par veiksmīgu uzņēmēju un ka viņam piederēs savs uzņēmums, ja vien viņš būs uzticīgs Dievam.

Šis sapnis Franku pārsteidza, un viņš izlēma savu sirdi nodot Dievam. Viņš sāka uz dievnamu iet katru sabatu.

Dažu gadu laikā viņa sapnis piepildījās. Frenks kļuva par īpašnieku veiksmīgam celtniecības un galdniecības uzņēmumam ar savu darbinieku komandu.

Tā kā viņš bija nolēmis būt uzticīgs Dievam, viņš atgriezās savā dzimtajā ciemā un izlīga ar saviem vecākajiem pusbrāļiem un pārējiem ģimenes locekļiem. Viņš atklāja, ka viņa pusbrāļi bija uzcēlušī nelielu adventistu dievnamu, izmantojot vietējos celtniecības materiālus. Organizācija „*Maranata ASI*” bija ziedojuši materiālus, lai uzceltu lielāku dievnamu, taču celtniecība palika nepabeigta. Frenks nāca palīgā gan lielāka dievnama projektēšanā, gan celtniecībā.

Frenks ar prieku būvēja namu Dievam un ilgojās darīt vēl vairāk. Un viņš uzsāka celtniecības darbus 83 nepabeigtos un remontējamos Vanuatu dievnamos. Tagad viņš, pateicoties savam biznesam, palīdz finansēt daudzus draudzes projektus. Viņš ir vecākais savā draudzē Bor Bora ciemā Santo salā.

Franks saka, ka viņš ir atradis savas dzīves jēgu.

„Es esmu tik pateicīgs Dievam par to, ka viņš mani no pilnīgi nekvalificēta ciema zēna ir padarījis par sekmīgu galdniecības uzņēmēju,” viņš sacīja.

Paldies jums par jūsu šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēs gan Vanuatu, gan visām Dienvidu – Klusā okeāna divīzijas teritorijas ģimenēm ar animācijas filmu palīdzību vairāk uzzināt par Jēzu. Šo filmu pamatā ir E.Vaitas grāmatas „Ceļš pie Kristus”, „Laikmetu ilgas”, „Lielā cīņa”.

Misijas ziņas

- 1911. gadā par misijas centra vadītājiem Vanuatu Austrālijas ūnijas konference iecēla Kalvinu un Mirtu Pārkerus un medicīnas darbiniekus Haroldu un Klāru Kerus. Līdzīgi viņi ņēma pārvietojamu māju. Vīri devās uz Portvilu un tur ieradās 1912. gada 10. jūnijā. Viņu sievas Norfolkas salā gaidīja mājas uzstādīšanu, tad devās uz Portvilu un tajā ieradās 11.augustā.

Sievas lūgšanas

17.decembris

Damatui

Vanuatu

Damatui un Stellinai bija visai neparasta Dieva pielūgsmes kārtība.

Viņi dzīvoja Efates salā, Klusā okeāna valstī Vanuatu. Katru sabatu Stellina ar saviem trīs dēliem devās uz Septītās dienas adventistu dievnamu. Bet katru svētdienu Damatui gāja uz citu salas dievnamu, kur viņš kalpoja kā draudzes vecākais.

Vīrs un sieva nekad uz dievnamu negāja kopā. Mājās viņi par ticību nerunāja. Visas diskusijas par Bībeli vienmēr radīja problēmas.

Lai arī ārēji šķita, ka laulātais pāris ir apmierināts ar šādu situāciju, tomēr Stellinas sirdī mājāja dziļa vēlēšanās, lai Damatui pievienotos adventistu draudzei. Vienmēr, kad viņas draudze organizēja kādu īpašu programmu, viņa uz to uzaicināja vīru un bērnus. Katru dienu Stellina dedzīgi lūdza Dievu, lai vīram atklātos sabata patiesība, kuru viņa bija atradusi Bībelē.

Kādu dienu Stellina uzzināja, ka Vanuatu Septītās dienas adventistu misijas darba nodaļa plāno rīkot semināru par laulība tēmu, un uz to uzaicināja vīru. Damatui apmeklēja šo semināru, un tas viņam palīdzēja Dieva priekšā atjaunot laulības zvērestu. Pēc šīs semināra viņu laulības dzīve uzlabojās, un Stellinā radās cerība. Viņa juta, ka Dievs viņas vīru vada soli pa solim.

Nākošajā gadā Vanuatu draudze rīkoja konferenci vīriem, un vietējās draudzes vecākais uz to uzaicināja arī Damatui. Viņš brīdi svārstījās, tomēr pieņēma uzaicinājumu piedalīties nedēļu ilgās sanāksmēs Aore Adventistu akadēmijas pilsētiņā, kura atradās citā salā. Draudzes vecākais vēlāk ieradās vēlreiz un pasniedza Damatui aviobiļeti lidojumam uz konferenci. Damatui bija pārsteigts par tik dāsnu dāvanu.

Kamēr Damatui piedalījās vīru konferencē Santo salā, viņa sieva ar bērniem palika mājās un lūdza, lai Dievs aizskārtu vīra sirdi. Pēc konferences Damatui pārradās mājās iespaidu pārpilns.

Pagāja laiks, un Vanuatu tika organizēta evaņģelizācijas programma, kura tika pārraidīta nacionālajā televīzijā un kanālā *Hope Channel*. Stellina dievnams bija to vietu skaitā, kurā bija iespējams vērot šo trīs nedēļu ilgo programmu. Damatui piederēja autobuss, un ar to viņš interesentus nogādāja dievnamā.

Pirmajās divās sanāksmju nedēļās Damatui regulāri pārvadāja cilvēkus, tomēr ne reizi neiegāja dievnamā noskatīties pārraidi. Pēdējā nedēļā viņš nolēma pārraides noskatīties. Runātājs izteica aicinājumu tikt kristītiem, un tas aizkustināja Damatui sirdi. Tajā vakarā viņš nolēma tikt kristīts. Taču, kad ļaudis devās zāles priekšā, Damatui palika sēžot. Tomēr savā sirdī viņš lēmumu bija pieņēmis.

Piektdienas pēcpusdienā Damatui devās pie savas draudzes mācītāja un paziņoja, ka vēlas pievienoties Septītās dienas adventistu draudzei.

Sabata rītā Damatui tika kristīts kopā ar vēl dučiem citu cilvēku. Stellina varēja būt laimīgākā sieva klātesošo vidū. Prieka pārpilni bija arī viņu trīs dēli.

Damatui iepriekšējās draudzes vadītāji bija apbēdināti, viņi centās Damatui pierunāt atgriezties. Taču viņš bija nepiekāpīgs. Viņš sacīja, ka ir atradis Dieva patieso draudzi.

Šodien Damatui ir ciema *Erakor* vienīgās Septītās dienas adventistu draudzes vecākā palīgs. Mazā ticīgo grupa strauji aug un cer kļūt par pilnvērtīgu draudzi.

„Atskatoties pagātnē, es saprotu, ka esmu savā dzīvē pieņēmis vienu no labākajiem lēmumiem. Ne tikai attiecībā uz sevi, bet arī uz visu mūsu ģimeni,”
Damatui sacīja.

Paldies jums par jūsu šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēs gan Vanuatu, gan visām Dienvidu – Klusā okeāna divīzijas teritorijas ģimenēm ar animācijas filmu palīdzību vairāk uzzināt par Jēzu. Šo filmu pamatā ir E.Vaitas grāmatas „Ceļš pie Kristus”, „Laikmetu ilgas”, „Lielā cīņa”.

Misijas ziņas

- Pirmie misionāri, kuri ieradās Vanuatu, bija Kalvins un Mērtā Pārkeri. 1913. gadā viņi apmetās Ačinā. Kad viņi bija ievākušies, Ķīna ieteica ārzemniekiem doties projām, un tirgotāji aizbēga. Palika tikai Pārkeri. Dažus mēnešus vēlāk tuvējā salā septiņi kristīgi skolotāji tika nogalināti un apēsti. Valdība atriebās un vienu salinieku nogalināja, taču zaudēja četrus savus vīrus, tajā skaitā divus, kuri tika kanibālu rokās. Kalvins Pārkers palīdzēja abām pusēm panākt izlīgumu.

Gūstniecībā

24.decembris

Salote

Fidži

Kad Fidži aizsniedza plašsaziņas līdzekļu ziņas, Salotes sirds iesāpējās.

Tālumā, Tuvajos Austrumos, 200 bruņoti kaujinieki bija sagrābuši 45 Fidži miera uzturētājus un turēja tos nezināmā vietā Sīrijā.

Salotes 34 gadus vecais dēls nesen bija atstājis mājas un devies komandējumā uz Tuvajiem Austrumiem kā ANO miera uzturētājs.

Nolaupīto Fidži iezīvotāju vārdi netika uzreiz darīti zināmi, un Salote nezināja, vai viņas dēls ir sveiks un vesels. Viņas prātā ienāca vārdi no Jer. 29:11: „Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Tas Kungs, miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat.” Salote atcerējās, ka viņa par savu dēlu bija lūgusi pirms viņš bija nosūtīts paredzētajā vietā. Protams, viņam bija jābūt drošībā, Dieva rokās.

Nākošajā dienā iezvanījās telefons. Tā bija Salotes vedekla. Viņa raudot pastāstīja, ka viņas vīrs, Salotes dēls, miera uzturētāju komandieris, bija starp 45 sagūstītajiem.

Salote bija gatava uz klausīt jaunākās ziņas. „Neuztraucies,” viņa sacīja. „Dievs ir ļāvis tam notikt, un to Viņš ir darījis Savu mērķu labad. Mums tas ir jāpieņem un jālūdz, lai šie 45 vīri tiek atbrīvoti.”

Šie vārdi stiprināja abu sieviešu ticību, viņas ar lūgšanām un gavēšanu pievienojās pārējo gūstekņu mātēm un sievietēm un paļāvās uz Dieva apsolvījumiem.

Kad šajā grūtajā laikā 2014. gadā Salote nodevās lūgšanām un gaidīja jaunākās ziņas, viņa aizvien vairāk tuvojās Dievam. Viņa saprata, ka, ja nākotne šķiet tumša, šo tumsu var mazināt vai pat pilnībā noņemt mierīgs prāts. Viņa griezās pie apsolvījuma, kurš rakstīts Jes.26:3. Tajā sacīts, ka Dievs to prātos, kuri paliek pie Viņa, saglabās pilnīgu mieru, jo viņi paļaujas uz Dievu: „Kam stipra ticība, tam Tu dod

mieru, tiešām mieru, jo viņš paļaujas uz Tevi!” 4. pantā ir piebilde: „Paļaujieties uz To Kungu vienmēr, jo Dievs Tas Kungs jums ir mūžīga klints!”

Salote, pieņemot realitāti, ka viņas dēls var arī iet bojā, tomēr guva prāta skaidrību un mieru. Viņa pieķērās Fil.4:6: „Nezūdaties nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā.”

Salotes pravietiskā laika izpratne viņai atgādināja, ka viņa dzīvo pasaules vēstures pēdējās dienās, kā pravietots Daniēla 2. nodaļā, Nebukadnecara sapnī par vareno statuju. Šī realitāte deva viņai spēku un cerību.

Pēc 14 dienām Salotes dēls un viņu biedri tika atbrīvoti.

Kad laimīgās ģimenes pateicās Dievam, Salote uzzināja, ka Dieva mīlestība bija ielauzies arī militārajā nometnē. Viņas dēlam un viņa vīriem bija aizliegts lūgt Dievu, taču trešajā gūsta dienā viņi sāka lūgt un gavēt. Viņi lūdz klusi, viens pēc otra, viņi gulēja un bija sadevušies rokās. Kad viens bija lūgšanu pabeidzis, viņš cieši saspieda nākošā lūdzēja roku. Četrpadsmit dienu laikā gūstekņi bija tik ļoti sadraudzējušies ar saviem sagūstītājiem, ka vairākiem kaujiniekiem atvadīšanās laikā pār vaigiem ritēja asaras. Gūstekņi devās projām neskarti.

Grāmatā „Laikmetu ilgas” E.Vaita sacīja: „Mums jāaplicina Viņa žēlastība, kā to pasludināja seno laiku svētie vīri, bet visiespaidīgākā būs mūsu pašu personīgo piedzīvojumu liecība,” 347.lpp.

Tā ir Salotes liecība, tas ir stāsts par Dieva žēlastību. „Tur, kur parādās Viņa mīlestība, ir klāt arī Dievs pats,” Salote sacīja. „Viņš nodrošinās iespējas Savas mīlestības un glābšanas vēsts līdzdalīšanai pat visgrūtākajos apstākļos.”

Paldies jums par to, ka plānojat pienest bagātīgus Trīspadsmitā sabata ziedojumus, kuri palīdzēs visā Fidži un Dienvidu – Klusā okeāna divīzijas teritorijās pasludināt to cerību Jēzu, kuru ir iemantojusi Salote.

Misijas ziņas

- Adventistu misionāru kuģis „Pitkērna” ieradās Suvā, Fidži, 1891. gada 3. augustā. Džons un Hanna Tai izkāpa Suvā, lai pārdotu medicīniska satura grāmatas. Albertu un Hetiju Redus un Džeimsu Raselu Makoju labi uzņēma eiropieši, viņi pārdeva visus savus grāmatu krājumus un pieņēma grāmatu pasūtījumus, kā arī sludināja sanāksmju zālēs.
- Kad „Pitkērna” veica savu otro reisu, 1893. gada vasarā Dr. Merits Kellogs secināja: „Jebkurā gadījumā mums uz Fidži salām jānosūta darbinieki. Ar pamatiedzīvotājiem es saistu lielas ceļības.” Pēc trīs gadiem Suvā Kellogam pievienojās Džons un Sjūzija Fultoni. Ceļi bija slikti, vai arī to nebija vispār, tādēļ viņi nopirka laivu „*Loughborough*”, lai ceļotu pa drošākiem ūdeņiem rifu iekšpusē. Tā bija pirmā adventistu misijas laiva Klusā okeāna dienvidu daļā. „Pitkērna” bāzējās Kalifornijā.

Ietekmīgais sulu bārs

31.decembris, Trīspadsmitais sabats

Fidži

Vailoaloa pludmale ir populārs tūristu galamērķis, kas labi pazīstams ar savām izdevīgām naktsmītnēm, restorāniem un bāriem, kuri atrodas Nadi, Fidži.

Kad Covid-19 pandēmija skāra Fidži, daudzas nelielas kafejnīcas, ātrās ēdināšanas iestādes un restorāni zaudēja savas biznesa iespējas visas pludmales garumā. Viena no šādām vietām bija *Bamboo Resort*.

Trīs vietējās Septītās dienas adventistu draudzes šajā situācijā redzēja radušās iespējas un uzsāka sadarbību ar *Bamboo Resort* un atvēra *Bitu Wellness Bar*, sulu bāru, kurš piedāvā veselīga dzīvesveida programmas, piemēram, bezmaksas biometriskos skrīningus, uztura, vingrojumu, un svira zaudēšanas programmas.

Draudzes locekļi lūdza Dievu, lai bārs kalpotu kā ietekmes centrs un mudinātu Fidži iedzīvotājus pievērst uzmanību savai veselībai. Vietējie iedzīvotāji cīnās ar dažādām slimībām, kuras izraisa nepareizs dzīvesveids, piemēram, diabēts. Bārs saņēma atbalstu no Dienvidu – Klusā okeāna divīzijas programmas „Izglābt 10 000 kāju pirkstus” īstenošanai. Bārs saņēma arī atbalstu no 2019. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuru mērķis bija popularizēt dzīvi bez alkohola lietošanas.

Taču tad Fidži sākās otrais Covid-19 vilnis, un vietējā vara izdeva rīkojumu slēgt kūrortu un arī sulu bāru. Veselas divas nedēļas bāra klienti zvanija, lai noskaidrotu, kad un kur bārs atkal atsāks darbību. Tālāk notika negaidītais.

Precēts pāris, kurš vadīja blakus esošo *Beach Escape Resort*, katru dienu vēroja ļaužu pūļus, kuri apmeklēja *Bamboo Resort*, un pamanīja, ka sulu bāru apmeklēja vairāk cilvēku, nekā alkoholisko dzērienu bārus. Bez tam tika arī novērots, ka samazinājās uz ielus notikušo, alkohola izraisīto, incidentu skaits.

Laulātie sazinājās ar draudzes locekļiem un piedāvāja viņiem nodot lietošanā savu dzērienu bāru un citas telpas veselīgas dzīvesveida centra vajadzībām. Sākumā draudze piedāvājumu noraidīja, jo nevēlējās augļu sulas piedāvāt vietā, kur tika tirgots alkohols. Taču dzērienu bāra vadītāji paskaidroja, ka viņi gatavojas alkohola tirdzniecību pārtraukt.

Alkohola pārdošana tika izbeigta, bāra aprīkojums tika aizstāts ar sulu spiešans iekārtām, blenderiem, augļu, dārzenu un garšaugu krājumiem. *Bitu Wellness Bar* atsāka darboties.

Draudzes locekļi bija pārsteigti, cik brīnišķīgi Dievs vadīja notiekošo. Ar sulu bāru izdevās ne tikai aizsniegt *Bamboo Resort* patstāvīgos apmeklētājus, bet arī *Beach Escape Resort* pārveidot par ietekmes centru, kas nes sabiedrībai cerību un dziedināšanu.

Paldies jums par jūsu 2019. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri atbalstīja Dienvidu – Klusā okeāna divīzijas projektu 10 000 kāju pirkstu izglābšanai Fidži un pārējās divīzijas valstīs. Paldies, ka šodien plānojat pienest dāsnus Trīspadsmitā sabata ziedojumus, lai palīdzēt realizēt jaunus projektus evaņģēlija izplatīšanai Dienvidu – Klusā okeāna divīzijā un aiz tās robežām.

